

To žarek je resničnega plamena,
ki v njem se večnost v naših srcih sveti,
da moremo skrivnost nje razumeti!
Veljaj njej ta napitnica iskrena.

Pozdravljeno spoznanje te skrivnosti,
ljubezen rodna, borbe večna sila;
za nami te bodočnost bo slavila.
Že pada noč. No, dobro spite, gosti.“

In dvignile so roke se drhteče
ob čašo čaša na zdravico vdarja —
v daljavi sveti se večerna zarja,
nje zadnji svit nad gorami trepeče.

Nje žarki so ob stenah vzplapolali
in sence naše so iz čaš penečih —
napijale v napitnicah zvenečih:
„Mi umrjemo — živé naj ideali!“

(Baje a zvesti.)

Igo Gruden:

Ah, toliko noči . . .

Ah, toliko noči po nébu gre —
za naju ni nobene;
in tihe vse so in opojne vse,
vse z vonjem rôž so prepojène —
za naju ni nobene.

Poglej v nebó globoko iz noči:
tam — v tihih zvezd smehljaju
se hrepenenje daljnih src spoji . . .
ah, toliko noči — ni lepših v rajú —
in vse, in vse za naju.

